

Una Església inquisitorial, com sempre

En el debat sobre l'avortament, com tots aquells que apel·len a la consciència de cadascú, hauria de ser fàcil respectar la postura de l'altre per molt que no s'avingui amb la nostra. Entendre que hi hagi qui vegi l'avortament com un assassinat i entendre que no es pot obligar un metge a practicar una intervenció que va en contra dels seus principis. Però entendre també que ningú pot negar a una dona el dret d'avortar si així ho decideix amb els seus. Massa sovint, no obstant això, el que hauria de ser una qüestió de consciència es converteix en una qüestió ideològica i, finalment, en una postura inamovible i tan irracional com la que mantenen els tribunals d'El Salvador, que prohibeixen avortar a una noia, fins i tot sabent que el fetus que porta és inviable i que posa en greu perill la seva vida. En aquest cas no hi caben les consideracions cap als drets del no nat sinó tan sols una aplicació cega, fèrria i implacable d'una llei que s'invoca sense cap sentit. D'una justícia que de vegades no tan sols és freda, sinó que també és així d'il·lògica. Però el més indignant és veure com alguns sectors de la societat salvadorenca aproven clamorosament una resolució tan immoral, entre ells la Conferència Episcopal d'aquell país.

Fa quatre dies que s'estrenava el nou Papa i proliferaven els comentaris sobre el seu nou estil que, deien, podia augurar un canvi en la manera de governar l'Església. Però n'hi ha prou amb la reacció de la sucursal del Vaticà a El Salvador per veure que tot continua igual. Que aquells que han edificat un imperi sobre la idea de l'amor al pròxim anteposen el seu dogmatisme sobre qualsevol consideració humana, que estan més avesats a acusar que a compadir, que invoquen sempre l'amor en els seus discursos però que en les seves decisions no tenen pietat. Seria fantàstic haver escoltat el Papa dir a la missa: "Preguem perquè les autoritats d'El Salvador siguin comprensives en l'aplicació de la seva legislació i que els seus tribunals facin prevaldre l'amor de Déu per sobre de les lleis dels homes". ("Us ho demanem, Senyor"). Hauria estat fantàstic, però no és més que una fantasia. El patiment, i qui sap si la vida, d'aquella noia, a l'Església li importa un rave, siguem francs. Els importa molt més el seu poder. Com sempre.